

Ung kammarmusik i orkestertempel

På konserter anordnade av de drygt hundra lokala kammarmusikföreningarna runt om i landet kan man höra levande kammarmusik, där just levande musik annars ofta saknas, men kammarmusiken anses viktig också i våra konserthus, där annars symfonisk musik är kärnverksamheten. Ett av dessa är Stockholms konserthus.

Det blå huset på Hötorget i centrala Stockholm invigdes 1926. Under åren blev den blå färgen grå men ändrades tillbaka för ett par decennier sedan. Det är ett hus som genomgått många förändringar under åren. Arbetena pågår kontinuerligt med målet att allt ska vara tiptop till hundraårsjubileet, men redan idag ger Stockholms konserthus intryck av att vara ett välmående hus, och biljettförsäljningen går bättre än någonsin, berättar Stefan Forsberg.

Han är sedan 2003 konserthuschef och betonar, att det omfattande utbudet av kammarmusik man har är en viktig del av verksamheten. Den är kopplad till orkestern, genom att man bestämt att Kungliga filharmonikerna ska bedriva en kammarmusikverksamhet, och det sker genom två konsertserier, "Filharmoniker i närbild" och lunchkonserterna.

– Vi tycker att det är mycket berikande för orkesterspelet att musikerna får spela kammarmusik, att man väljer kollegor som man

normalt inte sitter och spelar med, att man väljer musik och bedriver en annan typ av musicerande än vanligt: man kan prata om musik lättare än när man sitter på en orkesterrepetition. Man lär sig förstå en gest, en blick, en andning, och det där är ovärderligt, när man sedan spelar i orkestern. Men konserthuset ska vara ett hem också för andra: här ska frilansande musiker, såväl svenska som utländska, känna att de får spela, och vår ambition är att detta ska öka, säger Stefan Forsberg.

Hälften av verksamheten upptas av orkesterns verksamhet, medan hälften upptas av annat, och där är kammarmusiken en stor del. Intresset för kammarmusik ökar, och man säljer hundratals abonnemang till kammarmusikserierna. Man är noga med att arbeta för en så jämställd repertoar som möjligt, och man är heller inte rädd för att presentera nyskriven kammarmusik. En ny serie kallad "Ny fredag" är placerad så sent som klock-

an halv nio och är ett nytt koncept med friare former, som man prövar: kortare stycken, ingen paus, och publiken får ta med sig dryck in i salen eller lämna salen och hämta mer att äta och dricka under pågående konsert. Det här tycks tilltala den yngre publiken, som gillar att de traditionella konsertformerna lättas upp, gärna med möjligheten att stanna kvar efter konserten och prata med musikerna.

Även de soppkonserter, som man erbjudit under många år nu, kan man se som en del av detta. Det är jättepulärt både bland dem som arbetar, som lägger ihop sin friskvårdstimma med lunchen och går hit, och för dem som är lediga på dagen och kan ha soppkonserterna som ett trivsamt mål.

Stockholms konserthus har ju en idealisk kammarmusiksal, Grünewaldsalen, så kallad eftersom det är Isaac Grünewald som utsmyckat den, men man har också Aulin-

Fortsätter på nästa sida ↓

Grünewaldsalen är den främsta kammarmusiksalen i Stockholms konserthus.

salen högst uppe i huset, som skulle kunna användas för kammarmusik, men där har man framför allt seminarieverksamhet och musik kopplad till föreläsningar, musikcirklar, m.m. – alltså inte någon ren konsertverksamhet.

Central inom kammarmusiken är ju stråkkvartetten, och i Stockholms konserthus har man förstas en stråkkvartettserie, men när man ser att bara en av de sex kvartetterna är svensk, lyfter man lite på ögonbrynen.

– Det här är ju en verksamhetsgren som är internationellt väldigt stark, alla ledande konserthus i Europa har en stråkkvartettserie och där finns det turnerande stjärnstatusensembler, som gärna kommer till Stockholm. Vi försöker också att uppmuntra de svenska stråkkvartetter som finns, men vi kan göra det mer, säger Stefan Forsberg självkritiskt, men påpekar samtidigt att stråkkvartetter förekommer också i andra sammanhang och vissa svenska kvartetter som Stenhammarkvartetten och Dahlkvistkvartetten har ofta gästade Stockholms konserthus.

I några år har Stockholms konserthus varit öppet även på sommaren med bl.a. en lång rad konserter med ungdomar. Man får söka sådana engagemang (”sommarjobb”) som ensemble, duo, trio, kvartett eller kvintett, och musiken är i första hand klassisk men kan också vara jazz, folk- eller världsmusik, däremot inte pop. Ungdomarna är 16–19 år, de går på Lilla Akademien, Nordiska Musikgymnasiet eller Södra Latin, några har redan kommit in på Musikhögskolan eller Edsberg, men rekryteringen sker huvudsakligen från Stockholms län, eftersom det är Stockholms läns landsting som står för hälften av lönekostnaderna. Ensembleerna måste byta repertoar varje vecka och ger fem konserter om dagen under tre veckor, totalt mellan 40 och 50 konserter.

– De får en enorm erfarenhet och kommer ut härifrån som mycket väl förberedda ensembler. Därefter går de in i vårt ungdoms-

Konserthuschefen Stefan Forsberg.

program, där våra finansiella samarbetspartners kan använda de här grupperna i sin verksamhet, och de används mycket, både i Sverige och utomlands. De blir verkligen bra och får ibland representera också utomlands, t.ex. när UD ringer. Ensembleerna får därmed också öva sig i att driva ett eget företag, vilket är verkligheten för många unga musiker idag, berättar Stefan Forsberg.

I arkitekten Ivar Tengboms blå, imponerande hus vid Hötorget, där en av landets bästa orkestrar huserar, och Carl Milles Orfeus spelar vid entrén, är man alltså mycket intresserad av att också framföra kammarmusik och inte minst försöka föra fram unga musiker. För det är ju hos dem musikens framtid ligger.

CALLE FRIEDNER
TEXT OCH FOTO

Orfeusgruppen framför Stockholms konserthus inspirerade Hilding Rosenbergh till baletten ”Orfeus i stan” 1938.